

[Niels Andersen.]

kunne arbejde videre på. Det vidste oppositionspartierne, inden de trådte ud af forsvarsudvalget, og derfor kan jeg ikke se, at man behandler dette spørgsmål ud fra en objektiv indstilling.

Med disse bemærkninger skal jeg slutte besvarelsen af de kommentarer, der er rettet til mig, og så i øvrigt give udtryk for, at jeg håber, vi i den samling, vi nu skal gå ind i, kan nå videre frem i retning af en virkelig positiv lovgivning til gavn for vort land.

Fuglsang: Den højtærede fungerende statsminister udlagde i dag den kendsgerning, at der i debatten i går blev sagt forholdsvis lidt om udenrigspolitiske forhold, derhen, at der i alle hovedtræk måtte være almindelig tilslutning til regeringens udenrigspolitiske linje, og så tilføjede han — hvad jeg i denne forbindelse ikke kan have noget imod — at han så bort fra mig. Jeg kan ikke sige det så morsomt, som den foregående ærede taler sagde det, men også vi kommunister har jo vore principper, og udenrigspolitisk dækkes de så nogenlunde af det, som en tidligere statsminister — jeg tror, det var i 1948 — udtrykte sådan, at det, vi ønsker, er ikke blokpolitik, men fredeligt samarbejde gennem De Forenede Nationer til alle sider.

Det, at der er nogenlunde enighed udenrigspolitisk set mellem alle andre partier her i salen, er der næppe noget nyt og overraskende i, specielt ikke efter at det radikale parti er blevet deltager i den trekantregering, der er dannet, men alligevel er der, hvis man undersøger en række punkter nærmere, visse huller i enigheden. Jeg tænker f. eks. på det forsvarspolitiske område, som vi vistnok alt taget i betragtning må betragte som en slags konsekvens af den almindelige udenrigspolitiske hovedlinje, og hvad det angår, er der således, som det både ses af talerne i dag, og som det i går udtryktes med hensyn til udviklingen i forsvarsudvalget, en hel del uenighed mellem partierne. Jeg sagde, at man vistnok har lov at se en sammenhæng mellem den almindelige udenrigspolitik og vor forsvarspolitik, og efter hvad jeg bl. a. har hørt i dag, er der vistnok en endda stærkere sammenhæng, end folk i almindelighed tæn-

ker sig og synes om. Et udtryk for en sådan sammenhæng så jeg i den oplysning, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup fremkom med, nemlig at vort forsvarsudvalg har modtaget en henstilling fra NATO om, at vi skulle vente med den nærmere udformning af vor forsvarsordning, indtil NATO var færdig med visse undersøgelser.

Jeg tror, at en del mennesker interesserer sig for, hvad det er for henvendelser, og i hvilken retning de går, og jeg tror videre, at folk ud fra mange bitre erfaringer næppe forestiller sig, at disse henvendelser går ud på, at nu skal vi holde lidt igen med vore militærudgifter. For mig at se kan noget sådant ikke være rigtigt. For mig at se burde spørgsmålet om dansk militær være et spørgsmål om danske forhold og danske muligheder, og hvis man endelig skal gå ud fra vort tilhørsforhold til NATO, har vi dog set andre lande, f. eks. Belgien, være i stand til at nedsætte tjenestetiden uden hensyn til NATO.

Med hensyn til forsvarsordningen talte netop det ærede medlem hr. Poul Møller om folketingets ansvar og ret til også på dette område at træffe de nødvendige afgørelser, og hvad det angår, er der næppe nogen, som kan blive uenig med det ærede medlem. Men dernæst nærmest beklagede det samme ærede medlem med ikke mindre styrke, at man havde stillet forsvarsstyrelsen over for, hvad han kaldte en uløselig opgave, nemlig at udarbejde en forsvarsordning på grundlag af et nærmere bestemt beløb, og dermed forsvarede det ærede medlem den kendsgerning, at forsvarsstyrelsen så at sige havde udarbejdet og stillet sit eget forslag op imod regeringens forslag, og det kan efter min mening ikke være rigtigt og ikke være i overensstemmelse med det ansvar og den ret, som det ærede medlem sagde folketinget havde.

Enten er det sådan, at folketinget har ansvaret, og så har forsvarsstyrelsen ikke anden ret end den enten ud fra folketingets direktiver at udarbejde den plan, som den bliver anmodet om, eller — således som den har gjort — at forelægge sin egen, eller også er vi efter min mening et ganske godt stykke vej ude på det skråplan, som kan blive farligt for folkestyret i sidste instans.

Man taler om, at der i hovedtrækkene er